

Китоби Дониёл — Саду ҳафтоду панҷум

Масеҳи ҷалолёфта: Мувозинатҳои нубувватӣ дар Дониёл ва Ваҳй

Jeff Pippenger

2024-04-05

Рӯёи Масеҳ дар боби даҳуми Дониёл ҳамон рӯёест, ки Юҳанно онро дар Ваҳй дид. Ин рӯёи «mareh» буд, ки ифодаи муаннаси рӯёи «mareh» аз зухури Масеҳ мебошад. «Mareh» рӯёи ду ҳазору сесад сол аст, ва маънои аслии он «зухур» мебошад. «Зухур»-и Масеҳ ҳам барои Дониёл ва ҳам барои Юҳанно ҳар ду рӯёҳои Масеҳи ҷалолёфта буданд.

Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум, ҳангоме ки ман дар канори дарёи бузург будам, ки Хиддеқал аст, ҷашмонамро боло бардоштам ва нигаристам, ва инак, марде буд, ки либоси катон дар бар дошт ва камараш бо тиллои ноби Ёфоз баста шуда буд. Баданаш низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш мисли намуди барқ, ва ҷашмонаш мисли ҷароғҳои оташ, ва дастҳояш ва пойҳояш ба ранги мисли миси сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳи мардум буд. Дониёл 10:4–6.

Калимаи «mareh», ки маъноаш «намуд» аст, дар ин порча ҳамчун «намуди барқ» тарҷума шудааст. Ин калима дар боби даҳум чор бор истифода шудааст, ва ду бор он ҳамчун «рӯё» ва ду бор ҳамчун «намуд» тарҷума гардидааст. Он боз се дафъаи дигар дар шакли муаннаси худ истифода шудааст. Калимаи «mareh» шакли муаннаси рӯёи «намуд» мебошад. Он ҳамчун «оина» таъриф мешавад ва зарфи «сабабӣ» аст, ки ҳангоми дида шуданаш боиси ба вуқӯъ омадани чизе мегардад.

Зарфи сабабӣ аз сифате сохта мешавад, ки боис мегардад чизе рӯй диҳад ё таъсире ба вучуд орад. Дар забон ва дастур, он бисёр вақт ба феълҳо ё сохторҳои ишора мекунад, ки маънои водор сохтани касе ё чизро ба анҷом додани амале ё таҷриба кардани ҳолатро ифода менамоянд.

Масалан, дар ҷумлаи «Вай ўро хандонд», феъли «хандонд» сабабӣ аст, зеро он нишон медиҳад, ки мубтадо (вай) боис гардид, ки мафъул (ў) амалро (хандиданро) анҷом диҳад.

«Ман мошинамро таъмир кунондам». (Дар ин ҷумла, мубтадои «ман» боис шудааст, ки шахси дигар амали таъмир кардани мошинро анҷом диҳад.)

«Вай шогирдонашро водор кард, ки барои имтиҳон таҳсил кунанд». (Дар ин ҷо, мубтадо «Вай» боис гардид, ки шогирдонаш ба амали таҳсил барои имтиҳон машғул шаванд.)

«Вай мӯйи худро тарошонд». (Дар ин ҳолат, мубтадои «Вай» боис шудааст, ки шахси дигар амали тарошидани мӯйи ўро анҷом диҳад.)

«Ширкат биноро таъмир кунонд». (Дар ин ҷумла, ширкат боис гардид, ки шахси дигар амали таъмири биноро анҷом диҳад.)

«Мо кӯдаконро водор хоҳем кард, ки дар корҳои хона ёрӣ расонанд». (Дар ин ҷо, мубтадо «Мо» ният дорад сабаб шавад, ки кӯдакон дар амали ёрӣ расондан дар корҳои хона иштирок кунанд.) Дар ҳар яке аз ин мисолҳо, феълҳои сабабӣ (had, made, got, get) нишон медиҳанд, ки мубтадо боис мегардад, ки шахси дигар амалиеро, ки аз ҷониби феъли асосӣ муайян шудааст (repaired, study, cut, renovated, help), анҷом диҳад.

Рӯёӣ «tareh»-и зухур, ҳангоме ки дар сиғаи муаннас «tarah» ифода мешавад ва ҳамчун «оина» таъриф мегардад, нишон медиҳад, ки рӯёӣ Масеҳи ҷалолёфта дар онҳое, ки ин рӯёро мебинанд, бозофарида мешавад. Вақте ки Дониёл «зухур»-и Масеҳро чун барқ дид, гурӯҳе аз одамон аз тарс гурехтанд, аммо барои Дониёл он дар даруни ӯ тағйироти мӯъҷизавӣ ба вучуд овард.

Ва ман, Дониёл, танҳо рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, рӯёро надиданд; лекин ларзиши бузург бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон созанд. Бинобар ин ман танҳо мондам, ва ин рӯёӣ бузургро дидам, ва дар ман ҳеҷ қуввате намонд; зеро ҳусни ман дар даруни ман ба фасод табдил ёфт, ва ҳеҷ қувватеро нигоҳ дошта натавонистам. Дониёл 10:7, 8.

Ҳақиқат бо калимаи ибронӣ «ҳақиқат» ифода шудааст, ки аз ҳарфи аввал, сездарум ва охири алифбои ибронӣ таркиб ёфтааст. Ҳарфи аввал ва ҳарфи охирин барои Масеҳ ҳамеша яқсонанд, зеро Алфа ва Омега ҳамеша анҷомро бо ибтидо ифода мекунанд. Ҳарфи миёна ё сездарум исёнро ифода мекунад. Дониёл мегӯяд: «Ман, Дониёл, танҳо рӯёро дидам», аммо мардоне ки бо Дониёл буданд, ва дар исён зиндагӣ мекарданд, «рӯёро надиданд». Аз ин рӯ Дониёл «танҳо» «он рӯёӣ бузургро» дид. Дар ибтидо ва дар анҷом танҳо Дониёл рӯёро дид, ва ишораи дувум боис шуд, ки онҳое ки гурехтанд, исёни худро ошкор созанд. Дониёл қавми Худоро дар рӯзҳои охир намоёндагӣ мекунад, ки тавассути раванди нигоҳ кардан ба сурати Ё ба шабоҳати Масеҳ тағйир дода мешаванд. Мо бояд ба рӯёӣ «оина» назар кунем.

«Мо бояд бо таҷрибаи зинда маърифати Худоро дошта бошем. Агар мо барои шинохтани Худованд пеш равем, хоҳем донист, ки зухуроти Ё чун субҳ омода аст. Масеҳ моро даъват мекунад, ки аз тамоми пуррагии Худо пур гардем. Он гоҳ метавонем камоли дини масеҳиро ба таври ҳақиқӣ намоёндагӣ кунем. “Ҳар кӣ аз обе, ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад,” — эълон мекунад Начотдиҳанда, — “ҳаргиз ташна нахоҳад шуд; балки обе, ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе хоҳад шуд, ки барои ҳаёти ҷовидонӣ фаввора мезанад.” Масеҳ мехоҳад, ки мо бо Ё ҳамкор бошем. Вақте ки мо аз худ ҳолӣ мешавем, Ё файзи Худо ба мо медиҳад, то онро ба дигарон бирасонем. Он ду шояд зайтун, ки ба воситаи он ду найчаи тиллоӣ рағани тиллоиро аз худ ҷорӣ месозанд, ҳатман зарфҳои покшударо бо нур ва тасалли ва умед ва муҳаббат барои онҳое ки ниёзманданд, таъмин хоҳанд кард. Мо бояд ба Худо бештар аз хизмати гоҳ-гоҳона ба ҷо оварем. Аммо мо инро танҳо бо омӯхтан аз Исо ва бо азиз доштани ҳилм ва фурутанӣ дили Ё карда метавонем. Биёед худро дар Худо пинҳон дорем. Биёед ба Ё эътимод дошта бошем. Биёед дар Масеҳ бимонем. Он гоҳ ҳамаи мо “бо рӯи қушода ҷалоли Худовандро чун дар оина нигоҳ карда, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол дигаргун мешавем,” — аз ҳислат ба ҳислат. Худо аз ман ё аз ту корҳои номумкинро талаб

намекунад. Бо нигоҳ кардан ба Ў, мо метавонем ба сурати Ў дигаргун шавем». Signs of the Times, April 25, 1900.

Дар бобҳои даҳум ва нӯҳуми Дониёл, Ҷабраил таъбири рӯъёҳои беруниву дарунии нубувватро ба Дониёл медиҳад, ва изҳороти нахустини Дониёл дар ояти якуми боби даҳум ин аст, ки ӯ ҳар ду рӯёро — ки ба сурати «амр» ва «рӯё» ифода шудаанд — фаҳмида буд. Ў он фаҳмишро дар анҷоми бисту як рӯзе ба даст овард, ки дар онҳо дар мотам буд. Он бисту як рӯз бо омадани Микоил, ғариштаи муқаддас, ба поён расид. Шумораи дусаду бист ва шумораи бисту ду, ки як даҳяк ё ушри дусаду бист аст, рамзи пайвастигии Илоҳият бо инсоният мебошад, ва маҳз дар рӯзи бисту дуюм Дониёл ба сурати Масеҳ дигаргун карда шуд.

Ман нони лазизи нахӯрдам, ва ғӯшту шароб ба даҳонам надаромад, ва тамоман худро тадҳин накардам, то се ҳафтаи комил ба анҷом расид. Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи якум, вақте ки ман дар канори дарёи бузург, ки Ҳидакал аст, будам, он гоҳ чашмони худро боло карда, назар кардам, ва инак, марде дар либоси катон, ки миёнаш бо тиллоӣ софи Ўфоз баста шуда буд. Дониёл 10:3–5.

Дониёл қавми Худоро дар рӯзҳои охир муаррифӣ мекунад, ки ба воситаи Каломи нубуввати Худо дарк кардаанд, ки пароканда шудаанд, ва аз ҳолати парокандаи худ мотам дошта, нур меҷӯянд. Ҳолати парокандаи онҳо дар Ҳизқиёл боби сию ҳафtum ҳамчун водии устухонҳои хушкӣ мурда тасвир шудааст. Устухонҳо мурдаанд ва пароканда мебошанд, вале онҳо ҳамчун хонаи Исроил муайян карда мешаванд. Хонаи Исроил дар рӯзҳои охир ҳамон яксаду чилу чор ҳазор аст. Онҳо парокандаанд, чунон ки Дониёл аз китобҳои Ирмиё ва Мусо дарк карда буд. Дар Ҳизқиёл мурда будани онҳо нишон медиҳад, ки онҳо ҳолати худро дарк мекунанд.

Сипас Ў ба ман гуфт: «Эй писари одам, ин устухонҳо тамоми хонадони Исроил мебошанд; инак, онҳо меҷӯянд: “Устухонҳои мо хушк шудааст, ва умеди мо барбод рафтааст; мо аз қисматҳои худ ҷудо гардидаем.”» Ҳизқиёл 37:11.

Хонаи Исроил, ки устухонҳоянд, эълон менамояд, ки онҳо «аз қисматҳои худ бурида шудаанд». Онҳо ҳолати парокандагии худро дарк кардаанд. Хонаи Исроили айёми охир масали даҳ бокираро то ба ҳарфи охир иҷро мекунад, ва дар таърихи миллери ғӣ иҷрои он шинохте, ки онҳо аз қисматҳои худ бурида шудаанд, он вақт муайян мегардад, ки бокирагонӣ доно фаҳмиданд, ки онҳо дар замони таъхир ҳастанд, ва ҳамчунин ки замони таъхир як давраи мушаххаси масал буд. Онҳое ки дар Ҳизқиёл ҳолати парокандаи худро дарк мекунанд, ҳамонҳоянд, ки пас аз ноумедии аввал дарк карданд, ки онҳо дар замони таъхир ҳастанд.

Ҳам устухонҳои Ҳизқиёл ва ҳам хирадмандон аз масали даҳ духтарони бокира тавассути мотам ғирифтани Дониёл дар давоми бисту як рӯз муаррифӣ шудаанд. Пас аз бисту як рӯз, дар рӯзи бисту дуюм, Микоил нозил шуд, ва ба Дониёл рӯёе аз Масеҳи ҷалолёфта дода шуд, ки Дониёлро ба сурати Масеҳ дигаргун сохт. Духтарони бокираи хирадманд ва устухонҳои мурда низ бояд аз он дигаргунӣ бигзаранд, ки тавассути рӯёи ойинавӣ ба

анҷом мерасад.

Дониёл, устухонҳои хушки Ҳизқиёл ва бокирағони хиради таърихи миллерӣ — ҳамаи инҳо бо он ду шоҳиде мувофиқ меоянд, ки дар боби ёздаҳуми Ваҳй кушта мешаванд. Мӯсо ва Илёс кушта шуданд, вале мебоист дар поёни сеюним рӯзи рамзӣ эҳё гарданд. Мӯсо аз ҷониби Микоил эҳё карда шуд, ҷунон ки дар китоби Яҳудо муайян шудааст.

Аммо Микоили ғариштаи муқаддас, ҳангоме ки бо иблис баҳс мекард ва дар бораи ҳасади Мӯсо мунозира менамуд, ҷуръат накард, ки бар зидди ӯ айбномаи таҳқиромез оварад, балки гуфт: «Худованд тӯро сарзаниш намояд». Яҳудо 1:9.

Дар боби даҳуми Дониёл, Дониёл рӯёи оинамонандро дарёфт мекунад, вақте ки Микоил пас аз бисту як рӯзи мотам фуруд меояд. Ин овози Микоил аст, ки мурдагонро эҳё мекунад.

Зеро ки худӣ Худованд бо нидое, бо овози ғариштаи аъзам ва бо қарнаи Худо аз осмон фуруд хоҳад омад; ва мурдагон дар Масеҳ нахуст бархоҳанд ҳест. 1 Таслӯникиён 4:16.

Боби даҳуми Дониёл гузариши ҳаракати Лоодикияи ғариштаи сеюмро ба ҳаракати Филадельфияи ғариштаи сеюм муайян мекунад. Он бо ду шоҳиди боби ёздаҳуми Ваҳй, устухонҳои хушки боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл, бокираҳои оқил дар масали даҳ бокира, ва миллериён, ки он масалро иҷро карданд, ҳамоҳанг аст. Ҷабраил тафсири рӯёи бузурги ойинамонандро пешниҳод намуд, дар ҳоле ки қори тафсиреро, ки дар боби нӯҳ оғоз карда буд, ба анҷом мерасонд. Ин тафсир тавассути он ба анҷом расид, ки Ҷабраил таърихи нубуввати, ки дар боби ёздаҳум омадааст ва дар воқеъ то се ояти аввали боби дувоздаҳум идома меёбад, муайян кард. Сипас, дар ояти чоруми боби дувоздаҳум, ба Дониёл гуфта мешавад, ки китоби худро мӯҳр намояд.

Дар боби даҳуми Дониёл, «қатор бар қатор», Дониёл қавми Худоро дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунад, ки онҳо ҳамчунин дар боби дуҷуми Дониёл ҷунин тасвир шудаанд: бо ҷидду ҷаҳди ҷиддӣ (зери таҳдиди марг) мекӯшанд, то паёми зоҳирии набуввати, ки бо сурати махфии ҳайвоноти Набукаднесар ифода ёфтааст, бифаҳманд. Ӯ ҳамчунин мекӯшад рӯёи паёми ботинии набуввати, ки бо ду ҳазору сесад рӯз ифода шудааст, дарк намояд. Пас аз бисту як рӯзи рамзии мотам дар боби даҳум, ӯ ниҳоят ҳамчун касе тасвир мешавад, ки ҳар ду ваҳйро дарк кардааст. Фаҳмиши ӯ ҳангоме муқаммал мегардад, ки ғариштаи муқаддаси олий нузӯл мекунад ва ӯ се бор ламс карда мешавад.

Таҷрибаи ӯ бо Микоил, рӯёи Микоил, ки танҳо худӣ ӯ мебинад, ӯро омода месозад, то тафсири қомили ҳам рӯёҳои дохилӣ ва ҳам берунаи нубувватро қабул намояд. Ин таҷриба, ҳангоме ки бо боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл, боби ёздаҳуми Ваҳй ва боби шашуми Ишаъё якҷо карда мешавад, сатр бар сатр, ба тарзи бисёр муфассал баён гардидааст. Ояти боби ёздаҳум, ки дар он Ҷабраил он ду рӯёро ба ҳам меоварад, ояти даҳум аст, зеро дар он ҷо подшоҳи шимол то ба қалъа пеш меравад, вале дигар на бештар. Қалъа, мувофиқи таърифи Ишаъё дар боби ҳафتم, дар он оят миллат, ё пойтахт, ё подшоҳи Миср аст.

Зеро сари Сурия — Димишқ аст, ва сари Димишқ — Разин; ва дар муддати шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба тавре ки қавме нахоҳад буд. Ва сари Эфроим —

Сомария аст, ва сари Сомария — писари Рамалё. Агар имон наоваред, яқинан устувор нахоҳед монд. Ишаъё 7:8, 9.

Дар ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл, подшоҳи шимол то сарҳади Миср боло меояд, ва он оят онро ҳамчун «қалъа»-и Миср муайян мекунад (подшоҳи ҷануб). Нишон додан мумкин аст, ки ояти даҳум соли 1989-ро муаррифӣ мекунад, вақте ки Иттиҳоди Шӯравӣ аз ҷониби папагӣ ва лашкари вакилии он, Иёлоти Муттаҳида, рӯфта шуд. Ин нахустини се ҷанги вакилӣ буд, ки дар ниҳоят дар ҷанги сеюми вакилӣ (Паниум) ба Ҷанги Ҷаҳонии III мубаддал мегардад. Ҷанги дуюми вакилӣ бо оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ ифода ёфтааст ва ҳоло дар Украина ҷараён дорад, ки дар он Русия подшоҳи ҷанубро намояндагӣ мекунад, ҳамон тавре ки Иттиҳоди Шӯравӣ дар шикасти худ дар соли 1989 подшоҳи ҷанубро намояндагӣ мекард.

Ман дар гузашта барои фарқ гузоштан миёни ин се ҷанги ноибӣ ва ҷангҳои ҷаҳонӣ ибораи «ҷанги сард»-ро истифода бурдаам. Дар асл дар Украина ҷанги воқеии мусаллаҳона ҷараён дорад, бинобар ин он дар ҳақиқат ҷанги сард нест, балки ҷанги ноибӣ миёни папавият ва ҳампаймонони он аз як тараф ва Русия аз тарафи дигар аст. Аммо бояд ҷанги сеюми ҷаҳонӣ низ ба вуқӯъ пайвандад, ки дар он амалан ҳар миллат ҳадаф доништа хоҳад шуд.

Эй кошки Худо эҳсосе медошт, аз нобудии наздикшавандаи ҳазорон шахр, ки ҳоло қариб ба бутпарастӣ таслим шудаанд!...

«Ҷиноят қариб ба ҳадди ниҳонии худ расидааст. Нооромӣ ҷаҳонро фаро гирифтааст, ва ба зудӣ даҳшати бузурге бар сари одамон хоҳад омад. Интиҳо бисёр наздик аст. Мо, ки ҳақиқатро медонем, бояд худро барои он чӣ ба зудӣ ҳамчун ҳайрати фарогири ногаҳонӣ бар ҷаҳон хоҳад омад, омода созем». Review and Herald, September 10, 1903.

Дар оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ, Русия — подшоҳи ҷануб — лашкари намояндагии папаро, ки бо режими нозӣ муаррифӣ мешавад ва ҷараёни ҷанги Украинро раҳнамоӣ мекунад ва аз ҷониби лашкари намояндагии пешини папа — Иёлоти Муттаҳида — дастгирӣ меёбад, мағлуб хоҳад кард. Дар Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ, лашкари намояндагии папа — подшоҳи шимол — бар зидди Русия коммунистӣ режими нозии Олмон буд, ва он лашкари намояндагӣ мағлуб шуд, ҳамон гуна ки дар ояндаи наздик дар Украина боз ҳам мағлуб хоҳад шуд.

Ҷанги сеюми ниёбатӣ дар оятҳои сёздаҳ то понздаҳ тасвир ёфтааст ва дар таърихи қадим бо ҷанги Паниум ба амал омад. Ҷанги сеюми ниёбатиро Иёлоти Муттаҳида, лашкари ниёбати папагӣ, анҷом хоҳад дод, ва подшоҳи шимол дар он ҷанг бар зидди атеизм пирӯз хоҳад шуд, чунон ки дар ҷанги аввалини ниёбатӣ (ҷанги сард) низ пирӯз шуда буд. Дар ҷанги аввал ва сеюми ниёбатӣ, подшоҳи шимол — папагӣ — подшоҳи ҷанубро (Иттиҳоди Шӯравӣ) мағлуб мекунад ва сипас Созмони Милали Муттаҳидро мағлуб месозад. Лашкари ниёбати ӯ дар он ду ҷанг Иёлоти Муттаҳида буд ва боз ҳам хоҳад буд.

Трамп ҳамчун президенти ҳаштум боз интиҳоб хоҳад шуд, яъне аз миёни он ҳафт президенти, ки дар Иёлоти Муттаҳида аз замони ҷанги аввали ниёбатӣ (ҷанги сард), ки дар

соли 1989 ба анҷом расид, ҳукмронӣ кардаанд; ва ҳамин он замони поён барои ҳаракати ислоҳии ғариштаи сеюм буд. Трамп шоҳи ҷумҳурихоҳро бар ҳайвони заминӣ намоёндагӣ мекунад, ва ӯ дар соли 2020 аз дасти ҳайвони атеизми «воук» захми марговар гирифт, ба иҷро расидани он чӣ дар боби ёздаҳуми Ваҳй дар бораи ду шоҳид, ки дар қўча кушта мешаванд, гуфта шудааст.

«Оянда барои Амрико» дар ҳамон таърихи айни яксон шоҳи ҳақиқии протестантиро намоёндагӣ мекунад, ва дар соли 2020, «Оянда барои Амрико» аз дасти ҳайвони атеизми «woke» ҷароҳати марговар гирифт. Дар соли 2023, бисту ду сол пас аз соли 2001, Микоил нозил шуд, то равандеоро оғоз намояд, ки Ҳизқиёл, Юҳанно, Дониёл ва Ишаё онро ҳамчун эҳё кардани лашкари азиме тасвир мекунанд, ки дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ҳамчун парчам барафрохта хоҳад шуд.

Соли 1856 ҳаракати Миллери Филаделфия ба ҳаракати Миллери Лаодикея гузашт ва дар ҳамон ҷо ва ҳамон вақт нури афзудаи доир ба ҳафт замонро рад намуд, ва баъд дар соли 1863 исёни худро қомилан ба анҷом расонд. Миллериён аз ҳолате, ки бо қалисои шашуми Филаделфия рамзӣ нишон дода шудааст, ба таҷрибаи қалисои ҳафтум гузаштанд, ва он нуқтаи гардиш бо таърихи соли 2023 мутобиқат мекунад, вақте ки ҳаракати Лаодикеяи Future for America аз таҷрибаи қалисои ҳафтум боз ба таҷрибаи қалисои шашуми Филаделфия мегузарад. Дар ин татбиқи нубувватӣ, шоҳи ҳақиқии протестантӣ, ҳамон тавре ки шоҳи ҷумҳурихоҳ, ҳаштум мешавад, ки аз ҷумлаи он ҳафт буд.

Қалиди дарк кардани он ки ҷанги Украина ҷанги дуҷуми ниёбатӣ аст, «қалъа»-и ояти даҳ ва ояти ҳафт аст. Дар ояти ҳафт, ки папагариро ҳангоми гирифтани захми марговари худ дар соли 1798 муаррифӣ мекард, подшоҳи ҷануб ба «қалъа»-и подшоҳи шимол дохил шуд, ва ин бо он иҷро гардид, ки генерали Наполеон ба Ватикан даромада, попро асир гирифт. Подшоҳи ҷануб ба қалъа дохил шуда буд. Дар ояти даҳ подшоҳи шимол, ки папагарӣ ва лашкари ниёбати он — Иёлотҳои Муттаҳидаро намоёндагӣ мекунад, сохтори Иттиҳоди Шӯравиро рӯфта бурд, аммо «қалъа»-ро барҷо гузошт. «Қалъа» сар, пойтахт буд — он Русия буд.

Аммо «сар», ё қалъа, танҳо бар асоси ду ё се шоҳид, бо истифода аз Ишаё боби ҳафтум, оятҳои ҳафт ва ҳашт, метавонад барқарор гардад. Ишаё ҳафт, оятҳои ҳашт ва нӯх, нуқтаи асосии истинод барои қалисои мақолаҳои Ҳирам Эдсон дар бораи «ҳафт замон» буд, ки дар соли 1856 нашр шуданд. Он ду ояте, ки собит месозанд Русия ҳамон қалъаест, ки дар ҷанги қунунии Украина ғолиб меояд, ҳамчунин ҳамон ду оятанд, ки нуқтаи ибтидоиро барои ҳар ду «ҳафт замон», бар зидди подшоҳии шимолӣ ва ҷанубии Исроил, муайян мекунанд. Ояти даҳуми боби ёздаҳум рӯёи беруниро муайян мекунад, ки, ба таълими Хоҳар Уайт, бар сукут ва бархостани подшоҳиро асос ёфтааст.

«Аз бархостан ва сукути миллатҳо, ҷунон ки дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй равшан баён шудааст, мо бояд биомӯзем, ки ҷалоли сирф зоҳирӣ ва дунёӣ то чӣ андоза бебаҳост. Бобил, бо тамоми қудрат ва шукӯҳаш, ки монанди онро ҷаҳони мо аз он пас ҳаргиз надидааст, — қудрат ва шукӯҳе, ки ба назари мардуми он рӯзгор ҷунон устувор ва

пойдор менамуд, — то чӣ андоза комилан аз байн рафтааст! Мисли «гули алаф» он нобуд шудааст. Яъқуб 1:10. Ҳамин тавр салтанати Модию Форс ва салтанатҳои Юнон ва Рум низ нобуд шуданд. Ва ҳамин тавр ҳар он чи Худоро таҳкурсии худ надорад, нобуд мегардад. Фақат он чи бо мақсади Ё пайванд ёфтааст ва ҳислати Ёро ифода мекунад, метавонад пойдор монад. Принципиҳои Ё ягона чизҳои устуворе мебошанд, ки ҷаҳони мо мешиносад». Пайғамбарон ва Подшоҳон, 548.

Се ҷанги ниёбатӣ «дар китобҳои Дониёл ва Ваҳй равшан ошкор карда шудаанд», ва калиди ин ҳақиқат «қалъа»-и ояти даҳуми Дониёл ёздаҳ аст. Аммо ояти даҳум ҳамчунин ба рӯёи дохилӣ муроҷиат мекунад, зеро нуктаи ибтидоии ҳар ду «ҳафт замон» низ дар Ишаё боби ҳафт, оятҳои ҳашт ва нӯҳ муайян гардидааст. Берунӣ ва дохилиро аз ҳам ҷудо кардан мумкин нест, ва ду давраи ду ҳазору панҷсаду бистсола ҳамчунин ду ҷӯби Ҳизқиёл мебошанд, ки ҳангоме ки бо ҳам пайваست карда шаванд, мӯҳр задани яксаду чилу ҷаҳор ҳазорро ифода мекунад, ки он иттиҳоди Илоҳият бо инсоният аст.

Таҷрибаи Дониёл бо рӯёи сабабовари «тағал» он ҳатти нубувватро ифода мекунад, ки дар он Микоил фуруд омада, қавми рӯзҳои охири Худро эҳё мекунад. Он эҳё қадамҳоеро ифода менамояд, ки Масеҳ барои муттаҳид сохтани Илоҳияти Худ бо инсонияти қавми рӯзҳои охири Худ ба анҷом мерасонад. Ин ба воситаи пайвастании зеҳни Илоҳӣ бо зеҳни инсонӣ ба амал меояд, то ки онҳо як зеҳн дошта бошанд; ва ин дар толори тахт, дар Қудс-ул-ақдос, ки ҳамон «қалъа» аст ва Хоҳар Уайт онро «арк»-и (қалъаи) ҷон мешиносонад, анҷом меёбад.

Дар толори тахт ҳалқи Худо дар рӯзҳои охир ақли Масеҳро қабул мекунад ва сипас бо Масеҳ дар ҷойҳои осмонӣ шинонда мешаванд. Ҷои осмонӣ, ки Масеҳ дар он нишастааст, қалъа ё сари маъбад аст. Маъбади ҷисм табиати поёнӣ дорад, ки он ҷисм, ё бадан аст. Он ҳамчунин табиати болоӣ дорад, ки он ақл аст. Дар ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл, калиде, ки қалъаи рӯёи беруниро муайян месозад, ҳамчунин қалъаи рӯёи даруниро муайян мекунад, ва бо ин амал таърихеро муайян месозад, ки дар он шохҳои ҷумҳуриҳои ва протестантизм ба ҳайкали ҳайвон (ҷумҳуриҳои), ё ба сурати Худо (протестантизми ҳақиқӣ) мегузаранд. Сипас ҳар ду шох ба ҳаштуме табдил меёбанд, ки аз ҳафт аст.

Пас, шохҳои ҳақиқии протестантизм ҳамон шохҳои филаделфиявист, ки лашкари азими Ҳизқиёл ва байрақи Ишаё мебошад, ки дар ҷанг бар зидди сурати ҳайвон, аввал дар Иёлотҳои Муттаҳида ва баъд дар ҷаҳон, барафрошта мешавад. Дониёл боби ёздаҳ, ояти даҳ, он нуктаро дар таърихи муқаддас муайян мекунад, ки дар он пайвастании ҷӯбҳои оғоз меёбад. Ҷанги Украина дар соли 2014 оғоз шуд, аммо танҳо дар соли 2022 Русия ба ҳамла ба Украина оғоз кард. Дар соли 2023, баъд аз бисту ду сол аз 2001, Микоил кори Худро барои эҳё кардани онҳое, ки дар соли 2020, дар иҷрошавии масали даҳ бокира, ноумедии аввали худро аз сар гузаронида буданд, оғоз намуд. Ё аввал як «садо»-ро бархезонд, ки ҳоло дар биёбон нидо мекунад. Дар моҳи июли соли 2023, он садо ба нидо кардан оғоз кард, ва он ҳамон садое буд, ки дар ибтидои ҳаракати ислоҳии фариштаи сеюм дар соли 1989 бархезонда шуда буд, зеро Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад.

«Овозе», ки дар биёбон нидо мекард, бо пешниҳоди боби якуми Ваҳй ба садо даромад, ки дар он иттиҳоди Илоҳият бо инсоният ҳамчун Ваҳйи Исои Масеҳ муаррифӣ шудааст, ваҳйе, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон кушода мегардад. Дониёл он ваҳйро дар боби даҳум, бо рӯъёи «сабабӣ», таҷриба кард. Иттиҳоди Илоҳият бо инсоният дар оятҳои аввали Ваҳй, бар асоси қоидаи аввалин зикр, муҳимтарин ҳақиқатро ифода менамояд. Иттиҳоди Илоҳият бо инсоният, ки муҳргузории яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, ба воситаи Каломи Худо ба анҷом мерасад. Он Калом аз ҷониби Падар ба Писар дода мешавад, ва Ё онро ба фариштаи Худ медиҳад, ки он гоҳ паёмро ба намояндаи инсонӣ мерасонад. Ду қадами аввалро Илоҳият намояндагӣ мекунад. Ин ду қадам дорои он тафовут мебошанд, ки қадами дувуми Илоҳият он Илоҳиятеро намояндагӣ мекунад, ки ҳама чизро офаридааст. Ду қадами баъдӣ аз ҷониби махлуқоти Худо намояндагӣ мешаванд. Қадами аввал фариштаи сукутнакарда аст, ва зухури дувуми офариниши Худо он буд, ки қудрати аз нав офаридан мувофиқи навъи худ ба вай дода шуда буд. Он қадами чаҳорум, ки инсониятро намояндагӣ мекунад, баъд бояд паёмро гирифта, онро ба калисоҳо бифиристад, то ки калисоҳо он чиро, ки дар он навишта шудааст, «хонанд ва бишнаванд».

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё дод, то ба бандагони Худ чизҳоро, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд, нишон диҳад; ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ фариштад, ба банди Худ Юҳанно маълум кард: Ё ба каломи Худо ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, ва ба ҳар он чи дидааст, шаҳодат дод. Хушо касе ки суханони ин нубувватро меҳонад, ва онҳое ки мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар Осиё мебошанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо бод, аз Ё ки ҳаст, ва ки буд, ва ки меояд; ва аз ҳафт Рӯҳе ки пеши тахти Ё мебошанд; Ва аз Исои Масеҳ, ки Шӯҳиди амин аст, ва Нахустзода аз мурдагон, ва Подшӯҳи подшӯҳони замин. Ба Ё, ки моро дӯст дошт, ва моро аз гуноҳҳоямон бо хуни Худ шуст, Ва моро подшӯҳон ва қоҳинон барои Худо ва Падари Худ гардонд; Ёро ҷалол ва ҳукмронӣ то абадулобод бод. Омин. Инак, Ё бо абрӯ меояд; ва ҳар чашм Ёро хоҳад дид, ва онҳое низ, ки Ёро найза заданд; ва ҳамаи қабилҳои замин аз барои Ё навҳа хоҳанд кард. Оре, омин. Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо, мегӯяд Худованд, Ё ки ҳаст, ва ки буд, ва ки меояд, Қодири Мутлақ. Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарик шумо дар мусибат, ва дар подшӯҳӣ ва сабри Исои Масеҳ низ ҳастам, дар ҷазирае будам, ки Патмос ном дорад, ба хотири каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ. Дар рӯзи Худованд ман дар Рӯҳ будам, ва аз қафои худ овози баланде, монанди қарнай, шунидам, Ки мегуфт: Ман Алфа ва Омега, Аввал ва Охир ҳастам; ва: Он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё мебошанд, бифирист: ба Эфесӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергамос, ва ба Тиётира, ва ба Сардис, ва ба Филадельфия, ва ба Лудикия. Ваҳй 1:1–11.